SKLEP SPLOŠNEGA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 24. marca 2011*

V zadevi T-36/10,

Internationaler Hilfsfonds eV, s sedežem v Rosbachu (Nemčija), ki ga je najprej zastopal H. Kaltenecker, nato R. Böhm in nazadnje H. Kaltenecker, odvetniki,

tožeča stranka,

ob sodelovanju

Kraljevine Danske, ki sta jo najprej zastopali B. Weis Fogh in V. Pasternak Jørgensen, zastopnici, nato V. Pasternak Jørgensen, zastopnica, in C. Vang ter S. Juul Jørgensen, zastopnika,

intervenientka,

* Jezik postopka: nemščina.

proti

Evropski komisiji, ki jo zastopata P. Costa de Oliveira, zastopnica, in T. Scharf, zastopnik,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti odločb Komisije z dne 9. oktobra 2009 in 1. decembra 2009, s katerima je bil družbi Internationaler Hilfsfonds zavrnjen popoln dostop do spisa, ki se nanaša na pogodbo LIEN 97-2011,

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi I. Pelikánová, predsednica, K. Jürimäe (poročevalka), sodnica, in M.van der Woude, sodnik,

sodni tajnik: E. Coulon,

sprejema naslednji

Sklep

Pravni okvir

1 Člen 7(1) in (2) Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL L 145, str. 43) določa:

„1. Prošnja za dostop do dokumenta se obravnava takoj […]

2. Pri celoviti ali delni zavrnitvi lahko prosilec v 15 delovnih dneh od prejema odgovora institucije vloži potrdilno prošnjo, v kateri institucijo prosi, da svoje stališče ponovno preuči."

2 Člen 8 Uredbe z naslovom „Obravnava potrdilnih prošenj" določa:

„1. Potrdilna prošnja se obravnava takoj. V 15 delovnih dneh od vpisa take prošnje v register institucija odobri dostop do zahtevanega dokumenta in zagotovi dostop

v skladu s členom 10 v tem roku ali pa v pisnem odgovoru navede razloge za celovito ali delno zavrnitev. Pri celoviti ali delni zavrnitvi institucija prosilca seznani s sredstvi, ki jih ima na voljo, kakršna so začetek sodnega postopka proti instituciji in/ali pritožba varuhu človekovih pravic pod pogoji, določenimi v členih 263 in 228 PDEU.

2. V izjemnih primerih, na primer kadar se prošnja nanaša na zelo dolg dokument ali na veliko dokumentov, se lahko rok iz odstavka 1 podaljša za 15 delovnih dni, pod pogojem, da institucija prosilca vnaprej obvesti in navede podrobne razloge.

3. Če institucija ne odgovori v predpisanem roku, se šteje, da je odgovor negativen, in prosilec ima pravico, da sproži sodni postopek proti instituciji in/ali pošlje pritožbo varuhu človekovih pravic na podlagi ustreznih določb Pogodbe DEU."

Dejansko stanje

3 Tožeča stranka Internationaler Hilfsfonds eV je nevladna organizacija nemškega prava, dejavna na področju človekoljubne pomoči. S Komisijo Evropskih skupnosti (zdaj Evropska komisija) je 28. aprila 1998 podpisala pogodbo LIEN 97-2011 (v nadaljevanju: pogodba) o sofinanciranju programa medicinske pomoči, ki ga je organizirala v Kazahstanu.

4 Komisija je 1. oktobra 1999 enostransko odpovedala navedeno pogodbo in tožečo stranko 6. avgusta 2001 obvestila, da je po tej odpovedi sprejela odločbo, s katero zahteva povračilo določenega zneska, ki ji ga je plačala v okviru izvrševanja te pogodbe.

5 Tožeča stranka je 9. marca 2002 Komisijo zaprosila za dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo. Ker je bilo tej prošnji le delno ugodeno, je tožeča stranka z dopisom z dne 11. julija 2002 predsednika Komisije zaprosila za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo. Ker tudi tej prošnji tožeče stranke ni bilo v celoti ugodeno, je pri evropskem varuhu človekovih pravic vložila pritožbo, vpisano pod opravilno številko 1874/2003/GG, ker ji je Komisija zavrnila popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo.

6 Varuh človekovih pravic je po predlogu priporočila z dne 15. julija 2004, ki ga je poslal Komisiji, in obrazloženem mnenju, ki mu ga je 12. in 21. oktobra 2004 poslala Komisija, 14. decembra 2004 sprejel dokončno odločbo, v kateri je s kritično pripombo ugotovil, da dejstvo, da Komisija ni navedla tehtnih razlogov, ki bi lahko upravičili zavrnitev dostopa tožeče stranke do več dokumentov v zvezi s pogodbo, pomeni nepravilnost.

7 Tožeča stranka je 22. decembra 2004 na podlagi ugotovitev iz dokončne odločbe varuha človekovih pravic z dne 14. decembra 2004 predsedniku Komisije poslala novo prošnjo za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo. Komisija je na to prošnjo odgovorila z dopisom z dne 14. februarja 2005 in v zvezi z njo odločila, da tožeči stranki ne bo dala drugih dokumentov razen tistih, do katerih je že imela dostop.

8 Tožeča stranka je 11. aprila 2005 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ničnostno tožbo zoper odločbo Komisije z dne 14. februarja 2005, ki je vpisana pod opravilno številko T-141/05. Splošno sodišče je po ugovoru nedopustnosti, ki ga je Komisija vložila na podlagi člena 114(1) Poslovnika Splošnega sodišča, s sodbo z dne 5. junija 2008 v zadevi Internationaler Hilfsfonds proti Komisiji (T-141/05, neobjavljena v ZOdl.) tožbo tožeče stranke zavrglo kot nedopustno.

9 Sodišče je po pritožbi, ki jo je tožeča stranka vložila na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, s sodbo z dne 26. januarja 2010 v zadevi Internationaler Hilfsfonds proti Komisiji (C-362/08 P, ZOdl., str. I-669) razveljavilo zgoraj navedeno sodbo z dne 5. junija 2008 v zadevi Internationaler Hilfsfonds proti Komisiji in zavrnilo ugovor nedopustnosti, ki ga je Komisija vložila pri Splošnem sodišču, ter zadevo vrnilo Splošnemu sodišču, da bo odločilo o predlogih tožeče stranke za razglasitev ničnosti odločbe Komisije z dne 14. februarja 2005 o zavrnitvi dostopa do zadevnih dokumentov. Zadeva, ki je bila vrnjena v obravnavo Splošnemu sodišču, ima zdaj opravilno številko T-141/05 RENV, trenutno še poteka.

10 Tožeča stranka je z dopisoma z dne 28. in 31. avgusta 2009 vložila novo prošnjo za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo.

11 Komisija je na to novo prošnjo za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo odgovorila z dopisom z dne 9. oktobra 2009, v katerem je pojasnila, da je glede na pretečen čas od odločbe o prošnji za popoln dostop do dokumentov spisa tožeče stranke z dne 22. decembra 2004, ki je predmet tožbe v zadevi T-141/05, znova preučila vse dokumente zadevnega spisa, ki tožeči stranki niso bili razkriti, in na koncu odločila, da tožeči stranki odobri dostop do več dokumentov, a še vedno ne do vseh.

12 Tožeča stranka je z dopisom z dne 15. oktobra 2009, ki ga je Komisija vpisala 19. oktobra 2009, vložila prošnjo, v kateri je Komisijo pozvala, naj znova preuči odgovor z dne 9. oktobra 2009 na novo prošnjo za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo iz dopisov z dne 28. in 31. avgusta 2009.

13 Komisija je 10. novembra 2009 podaljšala rok, določen za odgovor na prošnjo tožeče stranke z dne 15. oktobra 2009, tako da je predpisani rok potekel 1. decembra 2009.

14 Komisija je v dopisu z dne 1. decembra 2009, ki ga je tožeča stranka prejela 2. decembra 2009, najprej navedla, da ker je tožeča stranka v dopisu z dne 15. oktobra 2009 zahtevala podrobno preučitev številnih ustreznih dokumentov in ker pogovori o tej zadevi z drugimi službami še niso končani, na žalost o tem ne more dati dokončnega odgovora. Komisija je nato dodala še:

„V skladu s členom 8(3) Uredbe […] št. 1049/2001 imate pravico sprožiti sodni postopek pri [Splošnem sodišču] ali poslati pritožbo varuhu človekovih pravic. Dopis z odgovorom pa je že skoraj pripravljen, tako da lahko od Komisije pričakujete podroben odgovor v bližnji prihodnosti. […] Odločitev vam bo sporočena, takoj ko bo mogoče. […]“

Postopek in predlogi strank

15 Tožeča stranka je 1. februarja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo zoper odločbi Komisije, ki ju vsebujeta dopis z dne 9. oktobra 2009 in dopis z dne 1. decembra 2009.

16 Komisija je 5. maja 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila odgovor na tožbo, ki vsebuje predlog o ustavitvi postopka in predlog o procesnem vodstvu.

17 Tožeča stranka je z dopisom, vloženim v sodnem tajništvu Splošnega sodišča 20. julija 2010, v skladu s členom 48 Poslovnika navedla nove razloge, da v utemeljitev te tožbe vključi trditve, domnevno podobne, kot jih je Splošno sodišče sprejelo v sodbi z dne 7. julija 2010 v zadevi Agrofert Holding proti Komisiji (T-111/07, neobjavljena v ZOdl.).

18 Kraljevini Danski je bila s sklepom predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 24. avgusta 2010 dovoljena intervencija v podporo predlogom tožeče stranke.

19 Potem ko je Splošno sodišče stranke v postopku pozvalo, naj predložijo morebitna stališča in navedejo posledice, ki zanje izhajajo iz obrazložitve in izreka sodbe Splošnega sodišča z dne 19. januarja 2010 v združenih zadevah Co-Frutta proti Komisiji (T-355/04 in T-446/04, ZOdl., str. II-1) glede pravnega interesa tožeče stranke, potem ko je bila sprejeta odločba z dne 29. aprila 2010 in vložena tožba v zadevi T-300/10, so navedene stranke odgovore poslale v predpisanem roku.

20 Tožeča stranka v dopisu z dne 14. oktobra 2010 trdi, da ima v tej zadevi še vedno pravni interes in da bi bilo treba, če Splošno sodišče razsodi drugače, glede na okoliščine v obravnavani zadevi Komisiji naložiti plačilo njenih stroškov in stroškov tožeče stranke.

21 Komisija je odgovorila z dopisom z dne 14. oktobra 2010, v katerem zlasti trdi, da je, ker je tožeča stranka vložila ničnostno tožbo zoper odločbo z dne 29. aprila 2010, v tej zadevi izgubila pravni interes.

22 Kraljevina Danska v dopisu z dne 15. oktobra 2010 ni želela izraziti stališč glede pravnega interesa tožeče stranke.

23 Tožeča stranka ob sodelovanju Kraljevine Danske Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– razglasi za nični odločbi Komisije z dne 9. oktobra 2009 in 1. decembra 2009 „v delih, v katerih ji je bil zavrnjen dostop do dokumentov, ki niso bili razkriti“ v zvezi s pogodbo;

– Komisiji naloži plačilo stroškov.

24 Komisija Splošnemu sodišču predlaga, naj:

– tožbo zavrže kot nedopustno;

– če bi Splošno sodišče menilo, da je tožba usmerjena zoper implicitno negativno odločbo, tožbo zavrže, ker je brezpredmetna;

– tožeči stranki naloži plačilo stroškov.

Pravo

25 Najprej je treba ugotoviti, da glede dejanskih okoliščin, v katerih je bila sprejeta vsaka od odločb, ki ju v tej zadevi izpodbija tožeča stranka, med strankama ni sporno, da je bil dopis z dne 9. oktobra 2009 poslan tožeči stranki kot odgovor na njeno novo prošnjo za popoln dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo, vsebovano v dopisih z dne 28. in 31. avgusta 2009. Prav tako ni sporno, da je bil dopis z dne 1. decembra 2009 poslan tožeči stranki kot odgovor na njeno prošnjo z dne 15. oktobra 2009.

26 Poleg tega, kot je tožeča stranka izrecno trdila v tožbi in ne da bi Komisija to izpodbijala, je treba šteti, na eni strani, da sta bila dopisa tožeče stranke z dne 28. in 31. avgusta 2009 Komisiji poslana v skladu s členom 7 Uredbe št. 1049/2001 in ju je zato treba skupaj opredeliti kot „začetno prošnjo“ v smislu navedenega člena (v nadaljevanju: začetna prošnja), in, na drugi strani, da je bil dopis tožeče stranke z dne 15. oktobra 2009 Komisiji poslan v skladu s členom 8 te uredbe in ga je zato treba opredeliti kot „potrdilno prošnjo“ v smislu navedenega člena (v nadaljevanju: potrdilna prošnja).

27 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba primarno presoditi dopustnost predlogov tožeče stranke za razglasitev ničnosti odločbe Komisije, vsebovane v dopisu z dne 9. oktobra 2009, in presoditi, ali ima tožeča stranka še vedno pravni interes v zvezi s predlogi za razglasitev ničnosti odločbe Komisije, vsebovane v dopisu z dne 1. decembra 2009.

Dopustnost predlogov, usmerjenih zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009

28 Člen 111 Poslovnika določa, da če je tožba očitno nedopustna, lahko Splošno sodišče, ne da bi nadaljevalo postopek, odloči z obrazloženim sklepom.

29 Splošno sodišče v obravnavanem primeru meni, da je zadeva po preučitvi spisa dovolj pojasnjena, in sklene, da na podlagi tega člena odloči o dopustnosti predlogov, usmerjenih zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009, ne da bi nadaljevalo postopek.

30 V skladu s členom 263, šesti odstavek, PDEU je treba ničnostno tožbo vložiti v dveh mesecih od objave akta ali njegovega uradnega obvestila tožniku, če tega ni bilo, pa od dneva, ko je ta zanj izvedel. V skladu z določbami člena 102(2) Poslovnika se ta procesni rok zaradi oddaljenosti podaljša za enkratno obdobje desetih dni.

31 V skladu z ustaljeno sodno prakso je ta pritožbeni rok zavezujoč, saj je bil določen zaradi zagotovitve jasnosti in varnosti pravnih položajev in izognitve vsakršni

diskriminaciji ali samovoljnemu ravnanju pri vodenju sodnih postopkov, in sodišče Unije mora po uradni dolžnosti preveriti, ali je bil upoštevan (sodba Sodišča z dne 23. januarja 1997 v zadevi Coen, C-246/95, Recueil, str. I-403, točka 21, in sodba Splošnega sodišča z dne 18. septembra 1997 v združenih zadevah Mutual Aid Administration Services proti Komisiji, T-121/96 in T-151/96, Recueil, str. II-1355, točki 38 in 39).

32 V obravnavanem primeru ni sporno, da je tožeča stranka v potrdilni prošnji z dne 15. oktobra 2010 Komisijo pozvala, naj na njeno novo prošnjo ponovno preuči svoj odgovor v dopisu z dne 9. oktobra 2009. Zato je treba šteti, ne da bi bilo treba določiti natančen datum, ko je bila tožeča stranka obveščena o dopisu z dne 9. oktobra 2009 ali je zanj izvedela, da je bila tožeča stranka očitno obveščena oziroma je za ta dopis izvedela najpozneje 15. oktobra 2010, ko je vložila potrdilno prošnjo.

33 Tožeča stranka v obravnavanem primeru ni niti dokazala niti navedla obstoja nepredvidljivih okoliščin ali višje sile v skladu s členom 45, drugi odstavek, Statuta Sodišča, ki se uporablja v postopku pred Splošnim sodiščem v skladu s členom 53 navedenega statuta.

34 Ob upoštevanju vseh zgornjih ugotovitev je v skladu s členom 101(1)(a) Poslovnika pritožbeni rok začel teči najpozneje 16. oktobra 2009, to je dan po tem, ko je bila tožeča stranka najpozneje obveščena o dopisu Komisije z dne 9. oktobra 2009 ali je zanj izvedela. Ta rok je torej potekel najpozneje 29. decembra 2009, ob upoštevanju roka oddaljenosti desetih dni v skladu s členom 101(2) Poslovnika in prenosa roka, če je zadnji dan roka sobota, nedelja, praznik ali dela prost dan, to je najmanj mesec in tri dni pred 1. februarjem 2010, ko je bila vložena ta tožba zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009.

35 Iz tega sledi, da je treba to tožbo v delu, v katerem predlaga razglasitev ničnosti odločbe, vsebovane v dopisu z dne 9. oktobra 2009, šteti za prepozno in jo je treba zavreči kot očitno nedopustno, ne da bi bilo treba upoštevati druge procesne predpostavke, ki jih navaja Komisija.

Pravni interes tožeče stranke v zvezi s predlogi, usmerjenimi zoper odločbo Komisije z dne 1. decembra 2009

Predmet predlogov, usmerjenih zoper odločbo Komisije z dne 1. decembra 2009

36 Stranki si nasprotujeta glede vprašanja, ali se predlogi, usmerjeni zoper odločbo Komisije z dne 1. decembra 2009, v bistvu nanašajo na implicitno odločbo o zavrnitvi potrdilne prošnje (v nadaljevanju: implicitna odločba o zavrnitvi).

37 V zvezi s tem Splošno sodišče, prvič, ugotavlja, da je v obravnavani zadevi Komisija v dopisu z dne 1. decembra 2009 tožeči stranki navedla, da v predpisanem roku ne more odgovoriti na potrdilno prošnjo. Komisija je v tem dopisu tožečo stranko tudi seznanila, da ima v skladu z določbami člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001 pravico sprožiti sodni postopek pri Splošnem sodišču ali se pritožiti pri varuhu človekovih pravic. Zato je treba glede na samo besedilo dopisa z dne 1. decembra 2009 šteti, da Komisija ni samo štela za potrebno, da sama ugotovi svojo nezmožnost odgovoriti na potrdilno prošnjo v predpisanem roku tudi po podaljšanju, ampak je tudi opozorila na pravna sredstva, ki jih ima na voljo, v skladu z določbami člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001,

če institucija ne odgovori na potrdilno prošnjo. Zato je treba ugotoviti, tako kot je ugotovila tožeča stranka v repliki, da je Komisija v dopisu z dne 1. decembra 2009 predvsem samo priznala, da – čeprav je tožečo stranko podredno obvestila, da lahko „od Komisije pričakuje podroben odgovor v bližnji prihodnosti“ – ne more sprejeti odgovora na potrditveno prošnjo in da ta zato lahko sproži sodni postopek proti njej.

38 Drugič, Splošno sodišče opozarja, da v skladu z ustaljeno sodno prakso Sodišče in Splošno sodišče načeloma ne priznata, da je molk institucije sam po sebi mogoče enačiti z odločitvijo, razen če se izpodbija sistem pravnih sredstev, vzpostavljen s Pogodbo DEU, in če obstajajo izrecne določbe, ki določajo rok, po izteku katerega velja, da je institucija, ki je bila pozvana, naj izrazi svoje stališče, sprejela implicitno odločbo, in opredeljujejo vsebino te odločbe (sodba Sodišča z dne 9. decembra 2004 v zadevi Komisija proti Greencoru, C-123/03 P, ZOdl., str. I-11647, točka 45; sodbi Splošnega sodišča z dne 13. decembra 1999 v združenih zadevah SGA proti Komisiji, T-189/95, T-39/96 in T-123/96, Recueil, str. II-3587, točka 27, in v združenih zadevah Sodima proti Komisiji, T-190/95 in T-45/96, Recueil, str. II-3617, točka 32, ter z dne 9. septembra 2009 v zadevi Brink's Security Luxembourg proti Komisiji, T-437/05, ZOdl., str. II-3233, točka 55).

39 V zvezi z Uredbo št. 1049/2001 iz določb člena 8(3) izhaja, da je zakonodajalec določil, da se šteje, da je odgovor negativen, če institucija ne odgovori v predpisanem roku v okviru obravnave potrdilnih prošenj iz člena 8(1) in (2).

40 Zato je treba šteti, da določbe člena 8(3) Uredbe št. 1049/2001 izrecno določajo rok, po izteku katerega velja, da je institucija, če ni odgovorila na potrdilno prošnjo,

sprejela implicitno odločbo, in da opredeljujejo vsebino te odločbe, ker gre za negativno odločbo.

41 Tretjič, Splošno sodišče opozarja, da je zakonodajalec v členu 8(3) Uredbe št. 1049/2001 izrecno določil, da lahko prosilec zaradi implicitne odločbe o zavrnitvi sproži sodni postopek v skladu z določbami Pogodbe DEU.

42 V skladu s sodno prakso, navedeno v točki 38 zgoraj, je treba ugotoviti, da je treba molk institucije na potrdilno prošnjo enačiti z implicitno negativno odločbo, na podlagi katere se lahko sproži sodni postopek v skladu z določbami člena 263 PDEU.

43 Na podlagi zgornjih ugotovitev je Splošno sodišče odločilo, da je treba predloge za razglasitev ničnosti, usmerjene zoper odločbo Komisije z dne 1. decembra 2009, razlagati tako, da se nanašajo na razglasitev ničnosti implicitne odločbe o zavrnitvi, kot posledice tega, da Komisija ni odgovorila na potrdilno prošnjo in je to v navedenem dopisu tudi sama ugotovila.

Pravni interes tožeče stranke v zvezi s predlogi za razglasitev ničnosti, usmerjenimi zoper implicitno odločbo o zavrnitvi

44 Splošno sodišče lahko v skladu s členom 113 Poslovnika kadar koli po uradni dolžnosti in po opredelitvi strank preizkusi, ali so izpolnjene procesne predpostavke javnega reda. Splošno sodišče v obravnavanem primeru meni, da je zadeva po predloženih listinah in pojasnilih strank v pisnem postopku dovolj pojasnjena, da ni treba začeti ustnega postopka.

45 Po ustaljeni sodni praksi je neobstoj pravnega interesa procesna predpostavka javnega reda (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 28. septembra 2004 v zadevi MCI proti Komisiji, T-310/00, ZOdl., str. II-3253, točka 45 in navedena sodna praksa), ki jo lahko sodišče Unije upošteva po uradni dolžnosti.

46 V zvezi s tem je treba spomniti, da se pogoje za dopustnost tožbe, razen drugačnega vprašanja izgube pravnega interesa, presoja glede na trenutek vložitve tožbe (glej sodbo Splošnega sodišča z dne 21. marca 2002 v zadevi Shaw in Falla proti Komisiji, T-131/99, Recueil, str. II-2023, točka 29 in navedena sodna praksa). Vendar zaradi dobrega upravljanja sodnih postopkov ta ugotovitev v zvezi s trenutkom presoje dopustnosti tožbe Splošnemu sodišču ne more preprečiti ugotovitve, da ni več treba odločati o tožbi, če tožeča stranka, ki je najprej imela pravni interes, izgubi ves osebni interes za razglasitev ničnosti odločbe zaradi dogodka, ki se je zgodil po vložitvi navedene tožbe. Da lahko tožeča stranka nadaljuje tožbo za razglasitev ničnosti odločbe, mora ohraniti osebni interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe (sklep Splošnega sodišča z dne 17. oktobra 2005 v zadevi First Data in drugi proti Komisiji, T-28/02, ZOdl., str. II-4119, točki 36 in 37, in sodba Splošnega sodišča z dne 9. julija 2008 v zadevi Alitalia proti Komisiji, T-301/01, ZOdl., str. II-1753, točka 37), kajti če pravni interes tožeče stranke med postopkom izgine, ji meritorna odločitev Splošnega sodišča ne more zagotoviti nobenih koristi (sodba Sodišča z dne 7. junija 2007 v zadevi Wunenburger proti Komisiji, C-362/05 P, ZOdl., str. I-4333, točka 43, in zgoraj navedena sodba Co-Frutta proti Komisiji, točka 44).

47 Med strankama v obravnavanem primeru ni sporno, da je tožeča stranka do vložitve tožbe v tej zadevi kot odgovor na potrdilno prošnjo prejela le dopis z dne 1. decembra 2009, v katerem jo je Komisija v bistvu seznanila o obstoju implicitne odločbe o zavrnitvi. Tožeča stranka je na navedeni datum torej imela pravni interes in tožba je bila dopustna.

48 Prav tako ni sporno, da je Komisija po dopisu z dne 1. decembra 2009 (točka 14 zgoraj) v dopisu z dne 29. aprila 2010 izrecno in dokončno odgovorila na potrdilno prošnjo tožeče stranke in ji na tej podlagi odobrila dostop do novih dokumentov spisa v zvezi s pogodbo, popolnega dostopa pa ji ni odobrila. Tožeča stranka je 9. julija 2010 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila ničnostno tožbo zoper odločbo Komisije z dne 29. aprila 2010.

49 Poleg tega iz razlogov, ki jih je tožeča stranka predstavila v repliki z dne 5. julija 2010, izhaja, da ta po tem, ko je Komisija sprejela odločbo z dne 29. aprila 2010, ni želela prilagoditi predlogov za razglasitev ničnosti v tej zadevi. Nasprotno, tožeča stranka je v repliki Splošno sodišče izrecno obvestila, da se je odločila vložiti novo tožbo zoper odločbo Komisije z dne 29. aprila 2010, kar je, kot je navedeno v točki 48 zgoraj, 9. julija 2010 tudi dejansko storila na podlagi člena 263 PDEU.

50 Zato o tožbi, v delu, ki je usmerjen zoper implicitno odločbo o zavrnitvi, ni treba več odločati, ker tožeča stranka nima več osebnega interesa za razglasitev ničnosti navedene odločbe, ker je Komisija kot odgovor na potrdilno prošnjo sprejela odločbo z dne 29. aprila 2010, katere razglasitev ničnosti tožeča stranka predlaga v okviru zadeve Internationaler Hilfsfonds proti Komisiji (T-300/10), ki teče pred Splošnim sodiščem. Komisija je namreč s sprejetjem odločbe z dne 29. aprila 2010 dejansko izrecno odgovorila na potrdilno prošnjo, česar tožeča stranka ne izpodbija, in je zato implicitno umaknila implicitno odločbo o zavrnitvi.

51 Iz vseh zgornjih ugotovitev izhaja, da je treba to tožbo v delu, ki je usmerjen zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009, in v delu, ki je usmerjen zoper implicitno odločbo o zavrnitvi in je postal brezpredmeten, razglasiti za očitno nedopustno, ne

da bi bilo treba presojati dopustnost novega razloga, ki ga je tožeča stranka uveljavila v dopisu z dne 20. julija 2010 (točka 17 zgoraj).

Stroški

52 Najprej je treba spomniti, da se v skladu s členom 87(2) Poslovnika neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Tožeča stranka ni uspela, ker je del tožbe za razglasitev ničnosti, ki se nanaša na odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009, očitno nedopusten, zato nosi svoje stroške in stroške Komisije v delu, ki se nanaša na predloge za razglasitev ničnosti in je usmerjen zoper navedeno odločbo.

53 Nato je treba spomniti, da člen 87(6) Poslovnika določa, da če se postopek ustavi, o stroških odloči Splošno sodišče po lastni presoji.

54 V obravnavanem primeru je treba v zvezi z brezpredmetnostjo tožbe v delu, ki je usmerjen zoper implicitno odločbo o zavrnitvi, na eni strani ugotoviti, kot je Komisija izrecno priznala v dopisu z dne 1. decembra 2009, da ob izteku roka, zahtevanega v skladu z določbami člena 8 Uredbe št. 1049/2001, v obravnavanem primeru je to po podaljšanju 1. decembra 2009, ni mogla odgovoriti na potrdilno prošnjo. Na drugi strani je treba ugotoviti v nasprotju z navedbami Komisije v tem dopisu, to je, da tožeča stranka lahko pričakuje podroben odgovor v „bližnji prihodnosti“, da je bila

potrdilna odločba sprejeta šele 29. aprila 2010, to je pet mesecev po dopisu, poslanem 1. decembra 2009, ki ga je tožeča stranka prejela 2. decembra 2009, in zato več kot dva meseca in pol po izteku predpisanega roka za vložitev ničnostne tožbe tožeče stranke v skladu s členom 263 PDEU za izpodbijanje zakonitosti implicitne odločbe o zavrnitvi potrdilne prošnje, kot ji dovoljuje člen 8(3) Uredbe št. 1049/2001. Nazadnje, ker se Splošnemu sodišču ni treba izreči o utemeljenosti odločitve tožeče stranke, da vloži novo tožbo zoper odločbo Komisije z dne 29. aprila 2010, namesto da posodobi predloge v tej zadevi za upoštevanje te odločbe, te okoliščine ne more upoštevati pri poravnavi stroškov na podlagi člena 87(6) Poslovnika.

55 Zato je treba glede na dejanske okoliščine obravnavanega primera in zlasti zaradi dejstva, da je Komisija očitno prekoračila rok, predpisan v skladu z določbami člena 8 Uredbe št. 1049/2001 za odgovor na potrdilno prošnjo, tako da tožeča stranka ni imela druge izbire za zaščito svojih pravic, kot da vloži to tožbo zoper implicitno odločbo o zavrnitvi, Komisiji naložiti, da nosi svoje stroške in stroške tožeče stranke v delu, ki se nanaša na predloge za razglasitev ničnosti in je usmerjen zoper implicitno odločbo o zavrnitvi.

56 Nazadnje, v skladu s členom 87(4), prvi pododstavek, Poslovnika, države članice, ki se kot intervenientke udeležijo postopka, nosijo svoje stroške. Zato Kraljevina Danska nosi svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (četrti senat)

sklenilo:

1. **Ničnostna tožba se v delu, ki je usmerjen zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009, zavrže kot nedopustna.**

2. **Postopek glede predlogov družbe Internationaler Hilfsfonds eV za razglasitev ničnosti implicitne odločbe Evropske komisije o zavrnitvi prošnje z dne 15. oktobra 2009 za dostop do dokumentov v zvezi s pogodbo LIEN 97-2011 se ustavi.**

3. **Družba Internationaler Hilfsfonds nosi svoje stroške in stroške Komisije, ki se nanašajo na predloge za razglasitev ničnosti v delu, ki je usmerjen zoper odločbo Komisije z dne 9. oktobra 2009.**

4. **Komisija nosi svoje stroške in stroške družbe Internationaler Hilfsfonds, ki se nanašajo na predloge za razglasitev ničnosti v delu, ki je usmerjen zoper odločbo Komisije z dne 1. decembra 2009.**

5. Kraljevina Danska nosi svoje stroške.

V Luxembourgu, 24. marca 2011.

Sodni tajnik

E. Coulon

Predsednica

I. Pelikánová